

Rick Riordan

De verloren held

Jason

Het was al een beroerde dag geweest voordat Jason werd geëlectrocutteerd.

Hij was wakker geworden op de achterbank van een bus, wist niet waar hij was en zat hand in hand met een meisje dat hij niet kende. Dat was allemaal nog niet zo beroerd want het was een knap meisje, maar hij had geen idee wie ze was en wat hij daar deed. Hij ging overeind zitten, wreef in zijn ogen en probeerde na te denken.

Op de banken voor hem zaten een stuk of twintig kinderen naar muziek te luisteren, te kletsen of te slapen. Zo te zien waren ze allemaal van zijn leeftijd... vijftien? Zestien? Oké, dat was creepy. Hij wist niet hoe oud hij was.

De bus reed rammelend over een hobbelige weg. Achter de ramen trok onder een stralend blauwe hemel de woestijn voorbij. Jason was er vrij zeker van dat hij niet in de woestijn woonde. Hij probeerde terug te denken... het laatste wat hij zich herinnerde...

Het meisje kneep in zijn hand. 'Gaat het, Jason?'

Ze droeg een verschoten spijkerbroek, wandelschoenen en een fleece snowboardjack. Haar chocoladebruine haar was happerig en ongelijk geknipt met aan weerszijden dunne vlechtjes. Ze droeg geen make-up, alsof ze niet te veel wilde opvallen, wat niet lukte. Ze

was echt knap. Haar ogen leken als een caleidoscoop van kleur te veranderen: bruin, blauw, groen...

Jason liet haar hand los. 'Eh, ik geloof...'

Voor in de bus schreeuwde een leraar: 'Oké, cupcakes, allemaal luisteren!'

De man was onmiskenbaar een sportcoach. Zijn honkbalpet zat zo diep over zijn hoofd getrokken dat zijn priemende ogen nog net zichtbaar waren. Hij had een vlassig sikje en een zuur gezicht, alsof hij iets bedorvens had gegeten. Zijn knaloranje poloshirt spande om zijn afgetrainde armen en borstkas. Zijn nylon trainingsbroek en Nikes waren vlekkeloos wit. Om zijn nek hing een fluitje en aan zijn riem een megafoon. Hij had er knap angstaanjagend uitgezien, als hij niet een meter vijftig was geweest. Toen hij in het gangpad ging staan riep een van de leerlingen: 'Ga eens staan, coach Hedge!'

'Wie was dat?' De coach ging met zijn ogen op zoek naar de boosdoener. Toen bleef zijn blik op Jason rusten en zijn frons werd nog dreigender. Er ging een huivering langs Jasons rug. De coach wist ongetwijfeld dat hij hier niet hoorde. Hij zou Jason naar voren roepen, vragen wat hij in de bus deed – en Jason zou met een mond vol tanden staan.

Maar coach Hedge keek de andere kant uit en hij schraapte zijn keel. 'Over vijf minuten zijn we er! Blijf bij je partner. Verlies je opdracht niet. En de eerste cupcake die ongein uithaalt op dit uitstapje bezorg ik eigenhandig een enkele reis campus.'

Hij pakte een honkbalknuppel en deed alsof hij een homerun sloeg.

Jason keek naar het meisje naast hem. 'Mag hij zo tegen ons praten?'

Ze haalde haar schouders op. 'Dat doet-ie altijd. Dit is de Wildernisschool. "Waar de kinderen dieren zijn."

Ze zei het alsof het een standaardgrapje was.

'Dit is een vergissing,' zei Jason. 'Ik hoor hier niet.'

De jongen voor hem draaide zich om en lachte. 'Ja hoor, Jason.'

We zijn er allemaal ingeluisd! Ik ben niet zes keer weggelopen. Piper heeft geen BMW gestolen.'

Het meisje bloosde. 'Ik heb die auto niet gestolen, Leo!'

'O, da's waar ook, Piper. Hoe was het ook alweer? Je hebt de dealer "overgehaald" om hem aan je uit te lenen?' Hij keek Jason met opgetrokken wenkbrauwen aan alsof hij wilde zeggen: *Geloof jij het?*

Leo zag eruit als een latino-elfje van de Kerstman. Hij had zwarte krullen, puntige oren, een vrolijk, kinderlijk gezicht en een scheve grijns die meteen duidelijk maakte dat je deze jongen uit de buurt moest houden bij lucifers en scherpe voorwerpen. Zijn lange, vliegende vingers rustten geen moment – ze roffelden op de leuning, deden het haar achter zijn oren, frunnikten aan de knopen van zijn legerjasje. Hij was óf van nature hyper óf had genoeg suiker en cafeïne in zijn lijf om een waterbuffel een hartaanval te bezorgen.

'Ik hoop trouwens dat jullie de opdracht bij je hebben,' vervolgde Leo, 'want ik heb de mijne al dagen geleden gebruikt om spuugpropjes van te maken. Waarom kijken jullie me zo aan? Heeft er weer iemand op mijn gezicht getekend?'

'Ik ken jou niet,' antwoordde Jason.

Leo schonk hem een valse grijns. 'Tuurlijk. Ik ben niet je beste vriend. Ik ben zijn boosaardige kloon.'

'Leo Valdez!' brulde coach Hedge voorin. 'Zijn er problemen?'

Leo knipoogde naar Jason. 'Let op.' Hij draaide zich om en riep: 'Sorry, coach! Ik kon u niet goed verstaan. Kunt u uw megafoon gebruiken?'

Coach Hedge gromde alsof hij blij was met het excuus. Hij nam de megafoon van zijn riem, maar toen hij verder ging met zijn instructies klonk zijn stem als die van Darth Vader. De kinderen barstten in lachen uit. De coach deed een nieuwe poging, maar deze keer blèrde de megafoon: 'De koe zegt boeoe!'

De kinderen kwamen niet meer bij en de coach smet de megafoon op de grond. 'Valdez!'

Piper onderdrukte een lach. 'Jeetje, Leo. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

Leo haalde een kleine kruiskopschroevendraaier uit zijn mouw. ‘Ik ben een speciale jongen.’

‘Even serieus,’ drong Jason aan. ‘Wat doe ik hier? Waar gaan we naartoe?’

Piper fronste haar wenkbrauwen. ‘Jason, maak je een grapje?’

‘Nee! Ik heb geen idee...’

‘Ja joh, hij maakt een geintje,’ zei Leo. ‘Hij probeert me terug te pakken voor het scheerschuim op die drilpudding, toch?’

Jason keek hem niet-begrijpend aan.

‘Nee, ik geloof dat hij het meent.’ Piper probeerde Jasons hand weer te pakken, maar hij trok hem weg.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik kan niet... Ik weet niet...’

‘Nú is het mooi geweest!’ brulde coach Hedge voorin. ‘De achterste rij heeft zich zojuist vrijwillig gemeld voor het lunchcorvee!’

De andere kinderen juichten.

‘Daar zijn we lekker mee,’ mompelde Leo.

Maar Piper keek nog steeds naar Jason, alsof ze niet wist of ze gekwetst of bezorgd moest zijn. ‘Heb je je hoofd gestoten of zo? Weet je echt niet meer wie we zijn?’

Jason haalde hulpeloos zijn schouders op. ‘Het is nog erger. Ik weet niet meer wie ik zelf ben.’

De bus zette hen af voor een groot, roodgepleisterd gebouw, dat eenzaam in het verlaten landschap lag en op een museum leek. Misschien was het dat ook: het Nationale Museum van Verlatenheid, dacht Jason. Er woei een koude wind door de woestijn. Jason had niet gelet op wat hij aanhad, maar het was bij lange na niet warm genoeg: een spijkerbroek, gympen, een paars t-shirt en een dun zwart windjack.

‘Oké, een snelle opfriscursus voor de vergeetachtigen onder ons.’ Leo zei het op zo’n toon dat Jason niet verwachtte er veel aan te zullen hebben. ‘Wij zitten op de “Wildernisschool”.’ Leo maakte met zijn vingers aanhalingstekens. ‘Wat betekent dat we “slechte kinderen” zijn. Je ouders, de rechtbank of wie dan ook heeft besloten dat

je te lastig was, dus hebben ze je verscheept naar deze prachtige gevangenis – sorry, “kostschool” – in een gat in Nevada, waar je belangrijke survivaltechnieken leert zoals vijftien kilometer per dag hardlopen tussen de cactussen en kransen van madeliefjes maken! En als speciale traktatie gaan we op “educatieve” excursies met coach Hedge, die orde houdt met een honkbalknuppel. Komt het allemaal alweer terug?’

‘Nee.’ Jason keek gespannen naar de andere kinderen: ongeveer twintig jongens en half zo veel meisjes. Ze zagen er geen van allen uit als doorgewinterde criminelen, maar hij vroeg zich af wat ze hadden gedaan om voor straf naar een school voor jeugdige misdadigers te worden gestuurd – en waarom hij een van hen was.

Leo sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Je geeft het niet op, hè? Oké dan. Wij drieën zijn dit semester begonnen. We zijn hele dikke vrienden. Jij doet alles wat ik zeg en je geeft me je toetjes en doet mijn corvee...’

‘Leo!’ beet Piper hem toe.

‘Oké, oké. Dat laatste mag je deleten. Maar we zijn wel vrienden. Nou ja, Piper is sinds een paar weken iets meer dan een vriend...’

‘Leo, hou je mond!’ Piper werd knalrood.

Jason voelde zijn gezicht ook gloeien. Hij dacht dat hij het zich wel zou herinneren als hij iets had gehad met een meisje als Piper.

‘Hij heeft geheugenverlies,’ zei Piper. ‘We moeten iemand waar-schuwen.’

Leo snoof. ‘Wie? Coach Hedge? Die probeert Jason vast met zijn honkbalknuppel te genezen.’

De coach stond voor de groep bevelen uit te delen en blies op zijn fluitje om de kinderen in toom te houden, maar zo nu en dan wierp hij een dreigende blik in Jasons richting.

‘Leo, Jason heeft hulp nodig,’ drong Piper aan. ‘Hij heeft een hersenschudding of...’

‘Yo, Piper.’ Een van de andere jongens was op hen blijven wachten terwijl de groep het museum in ging. Hij duwde Leo omver en wrong zich tussen Jason en Piper in. ‘Je moet niet met die sukkels

praten. Je bent mijn partner, weet je nog?’

De nieuwe jongen had een donker Supermankapsel, een gebronsde huid en zulke witte tanden dat er een waarschuwing bij had moeten staan: NIET ZONDER OOGBESCHERMING NAAR TANDEN KIJKEN. KAN BLIJVENDE BLINDHEID VEROORZAKEN. Hij droeg een shirt van de Dallas Cowboys, een westernjeans en cowboylaarzen, en hij glimlachte alsof hij een godsgeschenk was aan alle jeugdige vrouwelijke delinquenten ter wereld. Jason kon hem meteen al niet uitstaan.

‘Ga weg, Dylan,’ gromde Piper. ‘Ik heb niet gevraagd om met jou te werken.’

‘A-ah, dat is nou ook niet aardig. Dit is je geluksdag!’ Dylan stak zijn arm door de hare en trok haar mee het museum in. Piper wierp een laatste wanhopige blik over haar schouder.

Leo stond op en klopte zijn kleren af. ‘Wat haat ik die jongen.’ Hij bood Jason koket zijn arm aan, alsof hij samen met hem naar binnen wilde huppelen. “‘Ik ben Dylan. Ik ben zo cool dat ik eigenlijk met mezelf wil daten, maar ik weet niet hoe! Wil jij dan maar mijn date zijn? Bofkont!’”

‘Leo,’ zei Jason, ‘ik vind je raar.’

‘Ja, dat heb je vaker gezegd.’ Leo grinnikte. ‘Maar als jij je mij niet herinnert, kan ik al mijn oude grappen weer uit de kast halen. Kom!’

Als dit zijn beste vriend was, dacht Jason, dan moest het een flinke puinhoop in zijn leven zijn, maar hij ging Leo achterna het museum in.

Ze liepen door het museum en bleven hier en daar staan zodat coach Hedge hun kon lesgeven door zijn megafoon, die het ene moment klonk als een Sith Lord en het andere moment er willekeurig dingen uitflapte, zoals: ‘Het varken zegt knor.’

Leo haalde voortdurend bouten, moeren en pijpenragers uit de zak van zijn legerjasje en knutselde er dingen van, alsof hij zijn handen de hele tijd moest bezighouden.

Jason was te afgeleid om veel aandacht te hebben voor de tentoonstelling over de Grand Canyon en de Hualapai-indianen, van wie het museum was.

Een aantal meisjes keek gniffelend naar Piper en Dylan; het populaire kliekje, vermoedde Jason. Ze droegen allemaal een spijkerbroek met een roze topje, en genoeg make-up voor een halloween-party.

Een van hen zei: ‘Hé, Piper, is deze tent van jouw stam? Mag je gratis naar binnen als je een regendans doet?’

De andere meisjes lachten. Zelfs Pipers zogenaamde partner Dylan onderdrukte een glimlach. Pipers handen gingen schuil in de mouwen van haar snowboardjack, maar Jason had de indruk dat ze haar vuisten balde.

‘Mijn vader is een Cherokee,’ zei ze. ‘Geen Hualapai. Maar om dat verschil te begrijpen heb je natuurlijk wel een paar hersencellen nodig, Isabel.’

Isabel sperde haar ogen quasiverbaasd open, waardoor ze eruitzag als een uil met een make-upverslaving. ‘O, sorry! Zat je móeder dan bij deze stam? Maar dat is waar ook. Je hebt je moeder nooit gekend.’

Piper vloog haar aan, maar voordat het tot een gevecht kon komen blafte coach Hedge: ‘Genoeg, daar achteraan! Gedraag je of ik haal mijn honkbalknuppel tevoorschijn!’

De groep schuifelde naar de volgende vitrine, maar de meisjes bleven opmerkingen maken tegen Piper.

‘Is het fijn om weer terug te zijn in het reservaat?’ vroeg een van hen met een lief stemmetje.

‘Paps is waarschijnlijk te dronken om te werken,’ zei een ander met gespeeld medeleven. ‘Daarom is ze gaan stelen.’

Piper negeerde hen, maar Jasons vingers jeukten om ze een klap te verkopen. Ook al wist hij niet wie Piper was, of wie hijzelf was, hij wist wel dat hij een hekel had aan pestkoppen.

Leo pakte hem bij zijn arm. ‘Chill, man. Piper wil niet dat iemand anders haar boontjes dopt. Trouwens, als die meiden het

zouden weten van haar vader, zouden ze allemaal op hun knieën voor haar neervallen en “uw nederige dienaressen!” roepen.’

‘Hoezo? Wat is er dan met haar vader?’

Leo lachte vol ongeloof. ‘Meen je dat nou? Weet je echt niet meer dat de vader van je vriendin...’

‘Echt niet. Ik wou dat ik het wist, maar ik herinner me háár niet eens, laat staan haar vader.’

Leo floot. ‘Oké dan. Wij moeten geloof ik even praten als we terug zijn.’

Ze kwamen bij het eind van de zaal, waar enkele grote glazen deuren toegang gaven tot een terras.

‘Oké, cupcakes,’ kondigde coach Hedge aan. ‘Jullie gaan nu de Grand Canyon zien. Probeer hem heel te laten. De luchtbrug is berekend op het gewicht van zeventig jumbojets, dus lichtgewichten als jullie zouden er veilig moeten zijn. Als het even kan elkaar niet over de rand duwen, want dat geeft mij weer extra papierwerk.’

De coach opende de deuren en ze gingen allemaal naar buiten. Voor hen spreidde de Grand Canyon zich in zijn volle glorie uit. Boven de afgrond was een hoefijzervormige luchtbrug aangebracht. Hij was van glas, zodat je er dwars doorheen kon kijken.

‘Man,’ zei Leo, ‘da’s wreed.’

Jason was het met hem eens. Ondanks zijn geheugenverlies en het gevoel dat hij hier niet hoorde was hij diep onder de indruk.

De canyon was groter en breder dan op de foto’s had geleken. Ze stonden zo hoog dat er onder hun voeten vogels cirkelden. Honderdvijftig meter lager meanderde een rivier over de bodem van de kloof. Terwijl ze binnen de tentoonstelling aan het bekijken waren, hadden zich boven het museum onweerswolken samengepakt, waarvan de schaduwen nu als boze gezichten op de rotswanden vielen. In alle windrichtingen zag Jason zo ver het oog reikte rood met grijze ravijnen, die de woestijn doorkliefdten alsof een waanzinnige god er zijn mes in had gezet.

Jason voelde een stekende pijn achter zijn ogen. *Een waanzinnige god...* Hoe was hij op dat beeld gekomen? Het was alsof er iets be-

langrijks was gaan dagen – iets wat hij moest weten. Plotseling werd hij overweldigd door het gevoel dat hij in gevaar was.

‘Gaat het?’ vroeg Leo. ‘Je gaat toch niet over de rand kotsen? Ik heb mijn fototoestel niet bij me.’

Jason greep de balustrade beet. Hij rilde en het zweet was hem uitgebroken, maar dat had niets met de hoogte te maken. Hij knipperde met zijn ogen en de pijn trok weg.

‘Het is niks,’ bracht hij met moeite uit. ‘Gewoon hoofdpijn.’

Boven hun hoofd rommelde de donder. Een koude windvlaag blies hem bijna omver.

‘Dat lijkt me niet veilig,’ Leo tuurde naar de wolken. ‘Onweer boven ons hoofd, maar verder is het overal helder. Da’s raar.’

Jason keek omhoog en zag dat Leo gelijk had. Boven de loopbrug hing onbeweeglijk een donkere kring van wolken, maar de rest van de hemel was onbewolkt. Het gaf Jason een onbehaaglijk gevoel.

‘Oké, cupcakes!’ schreeuwde coach Hedge. Hij keek fronsend naar het onweer alsof het ook hem niet lekker zat. ‘We moeten misschien zo opbreken, dus aan de slag! En hele zinnen schrijven!’

Het onweer rommelde en Jason kreeg weer hoofdpijn. Zonder te weten waarom stak hij zijn hand in zijn zak en haalde er een munt uit – een gouden schijfje ter grootte van een halve dollar, maar dikker en onregelmatiger. Op de ene kant stond een strijdbijl. Op de andere een gezicht van een man met een lauwerkrans en een inscriptie – zoiets als IVLIVS.

‘Krijg nou wat, is dat goud?’ vroeg Leo. ‘Dat heb je me niet verteld.’

Jason stopte de munt weg en vroeg zich af hoe hij eraan was gekomen, en waarom hij het gevoel had dat hij hem binnenkort nodig zou hebben.

‘Het stelt niks voor,’ zei hij. ‘Gewoon een munt.’

Leo haalde zijn schouders op. Misschien moest zijn geest net als zijn handen voortdurend in beweging blijven. ‘Kom,’ zei hij, ‘wie het verst over de reling kan spugen.’

Ze deden niet erg hun best op de opdracht. Om te beginnen werd Jason te erg afgeleid door het onweer en zijn eigen verwarde gedachten. Maar hij bleef ook volkomen blanco bij vragen als ‘noem drie strata sedimentair gesteente die je ziet’ of ‘beschrijf twee voorbeelden van erosie’.

Aan Leo had hij ook niets; die had het te druk met een helikopter van pijpenragers maken.

‘Kijk!’ Leo gooide de helikopter de lucht in. Jason dacht dat hij zou neerstorten, maar de pijpenragerbladen draaiden echt. Pas halverwege de canyon verloor het helikoptertje vaart en verdween het tollend in de diepte.

‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’ vroeg Jason.

Leo haalde zijn schouders op. ‘Het was gaver geweest als ik elastiekjes had gehad.’

‘Even serieus,’ zei Jason, ‘zijn wij vrienden?’

‘Voor zover ik me kan herinneren.’

‘Weet je het zeker? Wanneer hebben we elkaar voor het eerst ontmoet? Waar hadden we het over?’

‘Dat was...’ Leo fronste. ‘Ik weet niet meer precies. Ik heb ADHD, man. Je kunt niet verwachten dat ik me de details herinner.’

‘Maar ik herinner me jou helemaal niet. Ik herinner me niemand hier. Stel dat ik...’

‘Dat jij gelijk hebt en de rest zich vergist?’ vroeg Leo. ‘Jij denkt dat je pas vanochtend hier bent opgedoken en dat onze herinnering aan jou fake is?’

Een klein stemmetje in Jasons hoofd zei: *Dat is precies wat ik denk.*

Maar het klonk gestoord. Niemand keek ervan op dat hij erbij was. Iedereen deed alsof hij gewoon in hun klas zat – behalve coach Hedge.

‘Hier.’ Jason gaf de opdracht aan Leo. ‘Ik ben zo terug.’

Voordat Leo kon protesteren, was Jason al weggelopen.

Hun klas had de luchtbrug voor zichzelf. Misschien was het nog te vroeg voor toeristen, of had het vreemde weer hen afgeschrikt.